

A KIS VITORLÁS. (Lásd a 54. lapon.)

A T I T O K.

— Elbeszélés. —

(III. Folytatás.)

HIRTELEN összerezent, — valaki közeledett a lugashoz s egy pillanattal később ott állt Emmácska előtt. Magas, csontos, szikár öreg asszony volt, arczán épen nem kellemes kifejezéssel. Merően nézett Emmára, ki ijedten ugrott föl és indulatosan kiáltá:

— Mit keres itt, Kata? Mi a baj? Talán . . . talán fölfedeztek valamit nagyapáék? Beszéljen gyorsan. Miért jött?

— Csak lassan, kisasszony! Legelőször is, ne beszéljen olyan hangosan, mert meghallhatja valaki.

— Jól van, nem beszélek hangosan, csak mondja hamar, miért jött?

— Nem valami fontos dologért. Hallottam, hogy Emma kisasszony nem akar átjönni hozzánk Várfalvára, ezt pedig én nem tartom jónak s azt kívánom, hogy mentül előbb jöjjön nagyapáékhoz.

— Nem, soha! Nem tudnék többé szemébe nézni nagyapának!

— Dehogyan nem! Szemébe nézett elégszer a multkor, mikor már meg is történt az a . . . no, a kisasszony tudja, micsoda. De most szükséges, hogy eljőjön Várfalvára, én akarom.

— Maga akarja? kiáltá Emma haragosan. Hogy mer maga nekem parancsolgatni?

— Oh, én nem parancsolok, világért sem, felelt Kata gunyosan. Tudom én jól, hogy csak szegény fizetett cseléd vagyok, Emmácska pedig kisasszony. De most mégis annak kell történni, amit én

akarok. Igen, hiába néz olyan haragosan. Ha nem jön át Várfalvára, a nagyapa gyanakodni fog és utoljára még talán én is bajba keveredem. Pedig jól tudja Emma kisasszony, hogy én nem tettem semmit, épen semmit, Emma kisasszony követte el az egészet. Hanem azért még sem szeretném, ha kutatnák a dolgot. Még ma jöjjön tehát Emma kisasszony Várfalvára, mert különben én magam fölfedezem az egész dolgot a nagyapának.

E szavak után Kata asszony megfordult és néhány percz mulva eltűnt a kert hátulso ajtaján. Emma sápadtan, reszketve maradt ott s félelménél talán még nagyobb volt bosszúsága, hogy Kata ily hangon mert vele beszélni. Kata asszony régi, öreg cseléd volt nagyapáék házánál, ki a már gyöngye, beteges nagyamama helyett a házi dolgokat intézte, de azért mégis csak cseléd volt s mikor Emma Várfalván időzött régebben, szokva volt hozzá, hogy ő parancsolgasson Kata asszonynak, talán még többet is, mint illet, mert az öreg szülők rendkívül szerették és elkényeztették a kis leányt, mindennek meg kellett történnie, amit Emma akart. Természetes tehát, hogy most annál rosszabbul esett, mikor Kata kezdett parancsolni.

— Gyülölöm ezt a Kata asszonyt: mormogá Emmácska magában. De mégis meg kell tennem, amit kíván, mert ha fölfedezné nagyapának . . . inkább elmegyek Várfalvára s ott leszek néhány napig. Így talán nem fognak gyanakodni.

Ha ekkor Emmácska helyesebben gondolkodott volna s a helyett, hogy Kata asszony fenyegetésére hallgat, egye-

nesen a mamához megy és mindent megvall őszintén, talán egyszerre véget ért volna minden baj. De makacs daczossága visszatartotta ettől, nem akarta senkinek a világon fölfedezni a titkot s ezért mindinkább szomorú napok következtek reá.

Bement a szobába s éppen azon törte a fejét, miként adja tudtul szüleinek, hogy most már kész engedelmeskedni s elmegy nagyapáékhoz, midőn a mama így szólt:

— Nézd csak, Emma, itt van egy levél nagyapától. Igen zokon veszi, hogy nem akarsz hozzájok menni, mikor ők oly nagyon szeretnek.

— Kedves mama . . . hiszen én . . . én nem bánom . . . ha nagyapáék kívánják, hát elmegyek.

— No lám! szólt a mama örömmel, tudtam én, hogy csak valami gyerekes szeszély tartott eddig vissza. Remélem, most már tul vagy rajta s nem fogsz többé félni az öreg Kata bolondos meséitől.

— Nem, kedves mama, felelt Emma kissé zavartan. Nem fogok többé félni . . . elmegyek . . . de ígérje meg mamácska, hogy nem sokára haza hoznak.

— Igérem, kedves leányom.

Az egész ház bámult Emma hirtelen változásán s Feri urfi megvetőleg kijelenté, hogy »a leányok mindig ilyenek, nagy zajt ütnek semmiért.« A jó szülők azonban örültek, hogy a leányka végre abbahagyta daczoskodását s még az nap estefelé befogattak és átküldték Emmácskát a közel fekvő Várfalvára.

Mindnyájan azt hitték, hogy Emmácska egészen megváltozva, fölvidulva fog majd haza térni Várfalváról, mert a nagyapa igen kedélyes, vig öreg ur volt.

Annál nagyobb volt a csalódás, mely azután következett.

Alig mult egy hét, midőn egy napon levél érkezett a nagyapától Emmácska apjához. Mint rendesen, most is örültek, hogy hirt hallanak a jó öregekről, de mikor a levelet végig olvasták, vége volt a szülők örömének, mert a nagyapa nem magáról irt, hanem Emmáról, még pedig azt irta, hogy küldjenek kocsit a kis leányért és vigyék haza, nem kívánja tovább magánál tartani; nagyon szerette ugyan Emmácskát, azt hitte, hogy öröme lesz kis unokájában, mint volt régebben, mikor Emma Várfalván időzött; de a leányka oly teljesen megváltozott, hogy reá sem lehet ismerni. Mogorva, alig beszél, szemébe sem néz nagyszüleinek és mikor csak teheti, elrejtőzik valami félreeső zugba, hol senki sem beszélhet vele. Mivel tehát látszik, hogy nem örömet van Várfalván, a nagyapa legjobbnak tartja őt haza küldeni, bár meg nem foghatja, mi lelte a kis leányt.

A jó szülők szintén csodálkoztak s meg nem foghatták ezt a dolgot; de nem volt más hátra, mint haza hozni Emmácskát. Emma maga is érezte, hogy rosszul állnak dolgai, hogy megharagította a kedves, jó nagyapát, ki eddig mindig oly szíves volt, ki mindent megtett volna kis unokája kedvéért. Mi lesz ebből? Miként fogja kiengesztelni a nagyapát? Emma úgy érezte, hogy azt a titkot, melyet oly gondosan őrzött eddig mindenki elől, soha sem fogja fölfedezhetni a nagyapa előtt sem, e nélkül pedig nem magyarázhatja meg mogorva magaviseletét és így talán soha sem fog neki a nagyapa

megbocsátani. Most, mióta nagyapáéktól hazatért, még sokkal szerencsétlenebbnek érezte magát, mint eddig, mert hogy a nagyapa haragszik, azt Emma maga is nagyon fájlalta. És mégsem jutott eszébe, hogy titkának bizalmas fölfedezése által

megkísértse az egész kellemetlen állapot megszüntetését.

A mamát rendkívül bántotta a nagyapa levele, — hogy is ne? Röstellte, szégyelte, hogy leánya oly helytelenül viselte magát. Emma jól látta, érezte ezt s

A ROSZ DIÁK. (Lásd a 55. lapon.)

azt is tudta, hogy mindenki találgatni, kutatgatni fogja, mért küldte őt oly hirtelen haza a nagyapa. Ez még haragosabbá tette s különösen testvéreivel, Ilonával és Ferivel alig tudott többé megférni.

Mindjárt hazaérkezése napján így szölt hozzá Ilona:

— Ejnye, Emma, de elment az eszed, hogy megharagítottad nagyapácskát és

(Folytatása a 54. lapon.)

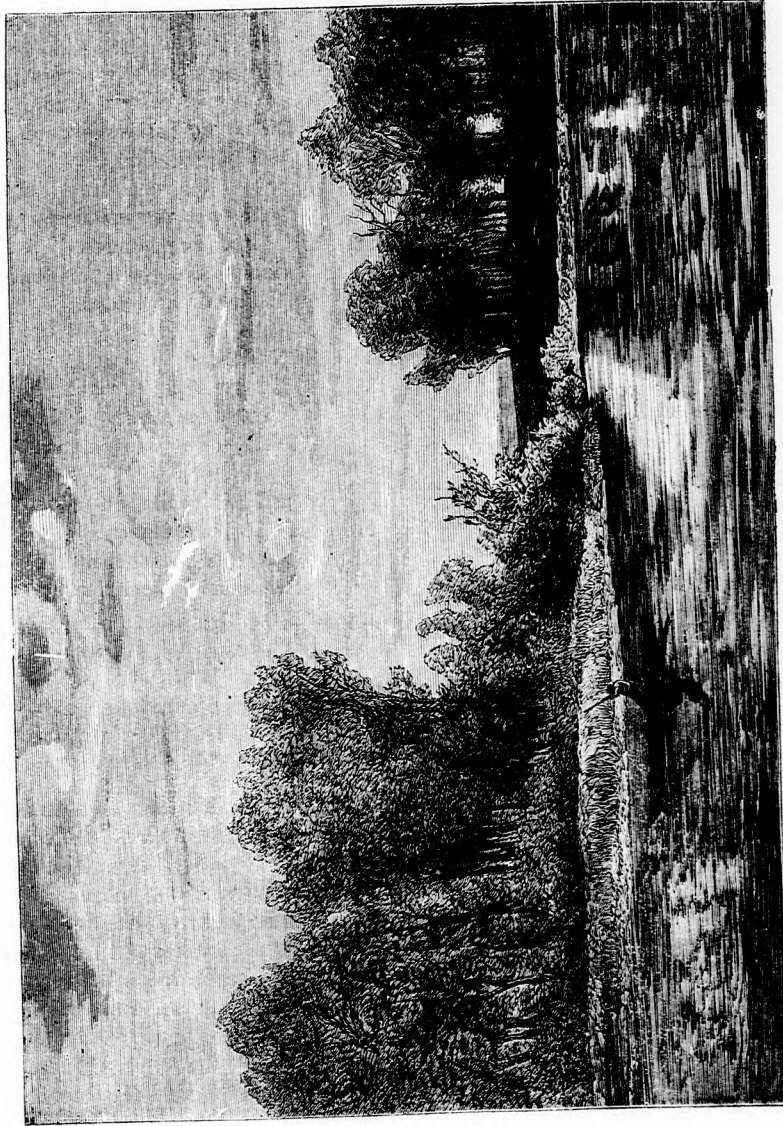
etlen állapot

otta a nagy-
? Röstelte,
lytelenül vi-
érezte ezt s

n így szolt

ent az eszed,
apácskát és
(n.)

ESTI KÉP. (Lásd a 62. lapon.)

hazaküldtetted magadat! Bezzeg nem küldtek volna el engemet a háztól! Csak már egyszer engemet hívnának meg hosszabb időre!

Ilona tudniillik nem részesült abban a szerencsében, hogy egymaga hosszabb ideig látogatóban lehessen nagyapáéknál, mert olyan pajkos, eleven, nyughatatlan kis leány volt, hogy az öreg nagyszülők nem bírtak volna vele. Csak akkor mehetett tehát egy-két napra Várfalvára, mikor a mama magával vitte.

Emma jó ideig némán türte Ilona bohó beszédeit; még csak figyelni sem látszott rájuk.

— De hát mondd meg már végre, mivel haragítottad meg nagyapácskát? — szolt ismét Ilona. Talán bizony megint kísértetet láttál s ettől ijedtél meg annyira, hogy nem volt maradásod a házban?

— Ugyan ne fecsegj már annyit! kiáltá Emma boszusan.

— Hogy Ilona ne fecsegjen? szolt közbe Feri nevetve. Az nem lehet, Ilona valóságos kis papagáj, mindig fecseg. De majd elhallgattatom én, ne félj semmit.

(Folytatása következik.)

A KIS VITORLÁS.

(Képpel a czimlapon)

NEM haragszik a Balaton,
Véges végig villan,
Fölvetődő kis halakon
Napsugara csillan,

Parton ülve Göndör Micze
Nézi, nézi, nézi;
Változatos fodra, színe
Szinte megigézi.

Mégis félve szorongatja
Ölbe vitorlását,
Melynek a Balaton habja,
Sohse látta mását.

Mit tegyen? Vajh! rábocsássa
Vagy ne most a vizre
Hátha egy hullám csapása
Összetöri izre?

Pedig úgy szeretné kissé
Látni, ringatózva,
Amint néha egy-egy kis szél
Megkapná orozva.

Mind hiába. A vitorlás
Könnyü röpke esónak,
Végre is ma nem vitorláz
Még, — de talán holnap!

Addig is houn iskolázik
Teljes biztosságban.
El se veszhet, el sem ázik —
A szapuló kádban.

A KÁRPÁTOK.

— Fenyveserdő a Kárpátokban. — A lomnici csucs. —

(Képekkel a 56—57. és 64. lapokon.)

SZÉP magyar hazánknak vannak buza-
termő nagy síkságai az alföldön, vannak
bortermő hegyei, de vannak zord vadre-
gényes bérczvidékei is, hol már alig terem
meg valami. Legnagyobb hegysége Ma-
gyarországnak a Kárpát hegyláncza az
ország északi határán s aki szép, regényes
utat akar tenni, az a szép nyári hónapok-
ban ide rándul s nem felejtí el soha a
gyönyörű kárpáti vidéket. Hanem bundát
vigyen magával mindenki, mert itt még
nyár közepén is meg lehet ám fázni; nagy
meleg pedig nincs soha.

Képzeltetik, hogy a hol még nyá-
ron is hűvös van, ott nem igen gazdagon

terem a növényzet. Minél magasabbra jutunk, annál kevesebb hasznos növényt találunk s végre csak a rengeteg fenyves erdők borítják a hegyek oldalát. Gyönyörű, egyenes, magas és örökké zöld fa a fenyő és itt a Kárpátok között roppant nagyra nő, mert sok helyen hozzá sem lehet férni, nem lehet kivágni és elszállítani; csak a vihar tördeli ki a vénségtől elkorhadt fákat, melyek tövéből aztán új fácska fakad. Ha még följebb megyünk, megszűnik az erdő is, már csak törpe bokrokat találunk; és még följebb már bokrok sem nőnek, a szikla egészen kopár.

A legmagasabb csucs a Kárpát hegy-ségben a lomniczi, mely 8000 lábnál magasabb és többnyire még nyár közepén is hóval van fődve. Erre a csucsra nagyon nehéz fölkapaszkodni, de akadnak minden esztendőben bátor férfiak, kik nem sajnálják a fáradságot és fölmásznak arra a helyre, mely Magyarország földjén legmagasabban fekszik. Egy egész nap telik bele, míg a legközelebbi lakott helyről a csucsra föl- és onnan visszajutnak.

E kopár, hideg bérczvidéken az em-

berek természetesen csak nyári időben járnak; de annál jobban szeretik e tájakat a vadak, melyeknek itt jó buvóhelyök van a sziklák közt. A Kárpátok közt sok medve tanyáz s található itt a mai nap már nagyon ritka hiuz is, ugyszintén zerge, mormota, róka, farkas, az alantabb fekvő erdőkben őz és szarvas, a szirteken sasok és keselyük stb. s ezért a vadászok itt pompás mulatságot találnak.

A Kárpátok nevezetességei közé tartoznak az ugynevezett tengerszemek is. Ezek nem egyebek kisebb-nagyobb tavaknál, melyek fönt, több ezer láb magasán vannak a sziklák között s oly mélyek, hogy fenékgig mérni nem is lehet. E tavakról a környékbeli nép mindenféle meséket beszél, azt hiszi, hogy tündérek, erdei manók s effélék laknak ott a tó fenekén arany palotában stb. A tavak némelyikéből hegyi patakok erednek s ezek sebesen rohannak le, helyenkint nagyszerű zuhatagokat képezve; e zuhatagok közül leghíresebb a kohlbachi, melyet minden nyáron sokan látogatnak meg.

A R O S Z D I Á K.

(Képpel a 52. lapon.)

MI JÓ
A vakáció!
Már az igaz
Annyi szent,
Mondja egész
Regiment,
Nagyobb,
Kisebb,
Lomhább,
Frissebb
Iskolás gyerek.
Szó sines róla,
Ez igaz,
De csak annak
Jó biz az,
Rontom-bontom,

Ezt én mondom,
Aki tiz hónapon át
Jól végzi az iskolát;
A kit nem kell
Üzni bottal;
Tanul kedvvel,
Szorgalommal
S gyarapodik
Évről évre,
Jó szülői
Örömére.
Nem mint Gyurkó,
Ki nagy lurkó,
S roszt deák
Nem tanult egy fakovát;
Most is szólja

Feddi apja,
Mit megérdemelt
Kikapja,
Tán még jobban is
Kikapna,
Ha nem kérné
A kis Anna
Hogy ne bántsák
Testvér bátyját.
Meg is kegyelmeztek neki,
De mit ér ez?
Ha a szülő fia láttán,
Örömet nem, csak but érez
Kérdem, már hogy volna jó,
Az ilyen vakáció?

A KÖNYCSEPP.

— Mese. —

HOL VOLT, hol nem volt, nagyon régen valamikor volt egy szegény ember. Az erdő szélén volt egy kis házacskája, itt élt feleségével és két gyermekével, Janikával és Boriskával. Nagyon szegények voltak, napszámmal keresték meg mindennapi kenyerüket s a két gyermek többnyire egész nap száraz galyakat gyűjtött az erdőben, míg szüleik az uralagnál dolgoztak.

Egy szép nyári napon Janika és Boriska épen nagy csomó száraz galylyal megrakodva mendegélt haza felé. Janika szokatlanul komoly és hallgatag volt egész nap, úgy hogy Boriska végre kérdezé, mi baja van?

— Bajom? Nincs semmi bajom! felelt Janika. Hanem... ha te tudnád, a mit én!

— Ugyan mit? Képzelem, megint valami bolondos tréfán jár az eszed.

— Bolondos tréfán? Nem tréfa biz'a! Ha megmondanám neked, tudom, mindjárt tánczolni örömedben.

Olyan komolyan mondta ezt Janika, hogy a kis leány kénytelen volt elhinni, hogy csakugyan valami fontos dolgot forgat eszében Janika. Hízkelve kérte tehát, mondja meg, mi az?

— Mi? Hát az, hogy ha akarom, még az éjszaka királylyá lehetek.

Boriska hangos nevetésre fakadt.

— Te, király? Ugyan gyönyörű király volnál, mezitláb, rongyos ruhában!

— Akkor nem volna rongyos ruhám, hanem bársony köntösöm, a fejemen pe-

FENYVESERDŐ A KÁRPÁTOKBAN. (Lásd a 54. lapon.)

dig arany korona, a vállamon biborvörös palást. Te pedig, ha velem akarsz jönni, kapsz szintén bársony ruhát és királykisasszony leszel. Én arany trónuson fogok ülni, te pedig mellettem ezüst trónuson, a palotánk pedig tiszta szinaranyból lesz. Azután lesz mindennap pompás lakománk, nem kell többé száraz galyat sze-degetnünk az erdőben.

— De hát hogy lehetne az, Janika? szölt Boriska csodálkozva. Hiszen a mi szüleink nagyon szegények.

— Mindjárt megmondom. Ez éjjel azt álmodtam...

Nem folytathatta tovább, mert Boriska roppant kacagásba tört ki.

— No hát nem mondtam? Álmodtad az egészet! Hahaha! Álomban én is tudok királykisasszony lenni.

— Hiába nevensz, szölt Janika. Igenis, álmodtam mindazt, a mit eddig elmondtam, de amint javában álmodtam, egyszerre úgy éreztem, hogy valaki rángatja a kezemet, fölbredtem s nagy bámulatomra egy iczi-piczi kis emberkét, alig egy arasznyi nagyot láttam az ágyam szélén állani. Ez nyájas hangon kérde, valjon tetszenék-e nekem, ha valósággal bekövetkeznék az, a mit épen álmodtam. Én természetesen azt feleltem, hogy bizony nagyon tetszenék, mire ő aztán így szölt: Jól van, tehát be fog teljesedni. Engemet a kis erdei tündérek küldtek hogy szólítsalak töl, légy királyunk. Arany palotában fogsz lakni s magaddal hozhatod kis hugodat is, Boriskát. Este, mikor a hold feljön az égre, legyetek a nagy fenyőfa alatt az erdő szélén. Azonban, mielőtt elszánod magadat, hogy ki-

rályunk leszesz, tudnod kell a föltételt is; ez pedig abból áll, hogy a mi királyunknak boldognak kell lenni és az arany palotában, melyben Boriska hugoddal lakni fogsz, soha sem szabad egy könyecseppnek sem a földre hullani, mert különben nagy baj volna reánk és reátok nézve is. — Ezeket mondta az iczi-piczi emberke. Ha tehát velem akarsz jönni, Boriska, meg kell ígéred, hogy nem fogsz soha sirni.

— Azt könnyen megígérhetem. Hogy jutna eszembe a sirás, mikor királykisasszony leszek? Hiszen az csupa boldogság lesz.

Ezután elhatározták, hogy még a nap leszállta előtt kimennek az erdőbe s ott várják be a hold feljöttét; nem akarták bevárni, míg szüleik, kik napszámban dolgoztak, hazatérnek, mert talán el sem eresztették volna este a házból. Mihelyt tehát esteledni kezdett, utnak indultak s nemsokára a nagy fenyőfához értek. Itt leültek és várták, mi fog történni.

Mivel azonban korán jöttek, maradt idejük a gondolkozásra és Boriska egyszerre ily kérdéssel fordult Janikához:

— Mondd csak, Janika, hát kedves szüleinket ezután nem fogjuk többé látni?

— Nem tudom . . . nem hiszem . . .

— Oh! és el nem bucsuztunk tőlük!

Janikának is elszorult a szive e gondolatra, de azért keményen tartotta magát. Boriska azonban nem birt uralkodni szomorúságán s halkán így szólt:

— Janika, most sem szabad már sirni? Hiszen még nem vagyunk az aranyos palotában.

— Most még szabad . . . azt hiszem, még mostanra nem szól az a feltétel.

De akár volt szabad, akár nem, Boriska nem állhatta tovább s könyei sűrűn peregtek le orcáján. Janika is erősen dörzsölte szemeit s addig-addig sirdogáltak, míg végre elaludtak a vén fa tövében.

Nem aludtak sokáig, de midőn fölértek, ugyancsak bámulva nézegették magukat, mert pompás királyi ruhába voltak öltözve. Janika ruhája sötétkék bársonyból volt s fején arany korona, vállán biborvörös palást pompázott; Boriska ellenben világoskék, ezüst csillagokkal átszőtt ruhába volt öltözve, fején gyémántos ezüst koszoru csillogott, kezében pedig gyönyörű pávatollas legyezőt tartott. — Még föl sem eszméltek bámulatukból, mikor az az iczi-piczi emberke azzal a nagy szürke szakállal ott termett előttük s magát mélyen meghajtva, mondá:

— Isten hozott! Nagyon derék, hogy eljöttetek!

Ezután egy kis ezüst trombitába fújt s e jelre egy pillanat alatt egész csapat épen olyan iczi-piczi emberke közeledett az erdőből; elől pedig pompás mennyezetet hoztak és ez alatt két hordszéket, egyet aranyból, egyet ezüsből. Az arany széke beleültették Janikát, az ezüstbe Boriskát s aztán lassan, csöndben megindultak az erdő mélyébe. Sokáig mentek, mendégéltek az őserdőben, míg végre egy nagy sziklához értek, melynek oldalán barlangnyílás látszott. E barlangba mentek be, sokáig sötétben lépkedtek előre, de aztán egyszerre egy ropant nagy, beláthatatlan hosszúságu és

magasságu terembe értek, melyben olyan világos volt, mint a hol a nap fényesen süt, pedig a napot látni nem lehetett. A roppant csarnok közepén arany palota állott, sokkal pompásabb, mint a hogy Janika valaha álmodhatá. Ide vitték őket a kis törpék s a két testvér tiszta kristályból készült lépcsőn haladt föl egy pompás terembe, hol egy arany és egy ezüst trónus állott.

Janika leült az arany trónusra, Boriska pedig melléje az ezüst trónusra s az egész kis tündérnép, mely a teremben összegyűlt, a földig meghajolva kiáltá:

— Éljen a király! Éljen a tündérkirálynő!

Azután előlépett az a piczi emberke, ki legelőször beszélt Janikával s figyelmeztette őt még egyszer, hogy e naptól fogva ő nem Janika többé és testvére nem Boriska, hanem az egyik királya, a másik pedig királynője az erdei tündér törpék birodalmának és boldogan fognak mindvégig élni és uralkodni, ha megtartják a kiszabott föltételt, t. i. nem ejtenek soha egy könnyecpet sem. Mert itt mindenkinek boldognak kell lenni.

— Nagyon szép, mondá Janika ő felsége kegyesen; hanem ha azt akarjátok, hogy boldog legyek, adjatok vacsorát, mert nagyon éhes vagyok.

— Az ebédlőben már terítve van, fölséges uram! Kegyeskedjék utánam farradni.

Janika ő felsége és Boriska királynő készséggel követték az udvarmestert, ki egy nagy étterembe vezette őket. Itt a pompás ételekkel megrakott asztal mellett két trónszék állott, ezeken foglaltak helyet

a testvérek; aztán a roppant nagy asztal körül leültek a többi kis törpék és megkezdődött a lakoma, mely késő estig tartott.

Végre, mikor már úgy jóllaktak a pompas ételekkel, hogy már több nem kellett, Janika és Boriska fölkeltek s az udvarmester elkísérte őket hálószobájukba, hol egy arany meg egy ezüst ágy várt reájok, Janika már tudta, hogy az arany ágy őt, a királyt illeti; Boriska pedig az ezüst ágyba feküdt. Olyan puha, olyan ruganyos volt az ágy, hogy aki belefeküdt, úgy érezte, mintha folyvást szeliden hintáznák.

— No, Boriska, szólt Janika, miután a párnák közé merült, — hát hogy tetszik neked ez a mi állapotunk? Ugy-e pompás? Különb királyi palotát már álmodni sem lehet.

Boriska is e véleményben volt, de egy-két percz mulvamégis sóhajtva mondá:

— De még jobb volna, ha édes apa és mamácska is itt volna!

— Persze hogy jobb volna! felelt Janika. Valjon mit csinálnak most, mit gondolnak rólunk, hogy oly hirtelen eltűntünk!

— Oh, bizonyosan keresni fognak az erdőben s mert ránk nem találnak, azt fogják hinni, hogy a farkasok megettek. És most bizonyosan sirnak és szomorognak miattunk.

— Magam is azt hiszem... És holnap megint keresni fognak és megint nem találnak meg — és soha többé!

— Szegény jó anyácskám! kedves jó apácska! sóhajtá Boriska. Pedig mennyire szerettek bennünket! Emlékszel,

hányszor nem ettek ők maguk, csakhogy nekünk jusson valami vacsorára.

Ez utóbbi szavakat Boriska már nagyon fojtott hangon mondá, úgy hogy Janika kérdé :

— Boriska, talán bizony sirsz? Tudod, hogy nem szabad!

— Tudom . . . de . . . ne haragudjál, édes Janika, nem tudom a sirást elfojtani, ha kedves jó szüleinkre gondolok, ha eszembe jut, milyen jók voltak irántunk, mennyire szerettek! De azért ne félj, nem esik egy könyesepp sem a földre, fölfogom mind a kezemmel!

Janika nem szólt semmit — s ennek igen alapos oka volt, az tudniillik, hogy ő maga is sirt, mikor szegény jó szülei eszébe jutottak. Néhány percz mulva Boriska ismét megszólalt :

— Janika, hát aztán mi örökre itt maradunk, soha sem térünk vissza kedves szüleinkhez? Oh, ezt én ki nem állom! mit ér nekem a királyi palota, meg a sok drága kincs, ha ninesenek velünk azok, a kiket szeretek!

Ilyenförmát gondolt magában Janika is, de még igyekezett uralkodni magán. Midőn azonban hallotta, hogy Boriska hangosan zokog, ő sem állhatta tovább és sirva fakadt, aztán pedig Boriskához ment, hogy megvigasztalja a jó kis leányt. De a mint kilépett az ágyból, egy könyesepp, mely arcán végigfolyt, leesett a földre. Egy szempillantás sem múlt el s már roppant jajveszékés és siránkozás hallatszott a kis tündérország minden részéből, aztán recsegní, ropogni kezdett az arany palota s a két testvér rémüldözve vette észre, hogy a falak dü-

ledeznek minden oldalon. Kétségbeesetten kiáltottak föl s egymást átkarolva, futni akartak az ajtón keresztül; de nagy rémületökben nem találtak az ajtóhoz s ájultan rogytak a földre. Azt még hallotta Janika, hogy a kis törpe tündérek szomoruan sirva összegyűltek körülök s egyikök mondá :

— Ime, hiába akarunk az emberek gyermekei közül királyt nyerni; az emberek gyermekei nagyon füresa teremtesek, még a legszegényebbek is annyira szeretik szüleiket, hogy inkább elhagyják még a királyi pompát is, csak visszamehessenek a mamához és apához.

Mi történt azután, azt Janika nem tudta, mert egészen elvesztette eszméletét. Mikor ismét magához tért, épen akkor nyitotta föl szemeit Boriska is és mindketten bámulva néztek körül: gyönyörű nyári reggel volt s ők az erdőben a nagy fenyőfa alatt feküdtek — régi, szegényes és rongyos ruhácskáikban. De nem sokáig bámultak, hanem vigan ujjongva fölugrottak, mert a távolban megpillantották kedves szüleiket, kik egész éjjel aggódva keresték őket. Janika és Boriska elmondták, mi történt velök, de a szülők azt felelték, hogy ezt bizonyosan csak álmodták, mert hiszen afféle tündérország nem létezik.

A két testvér nem szólt többet, csak egymásra kaesintott, mintha mondani akarná: azt mi jobban tudjuk, mert mi ott voltunk a tündér-palotában. Egy csöppet sem sajnálták azonban, hogy többé ninesenek ott, jókedvűen hazamentek a kis házikóba s boldogan folytatták régi dolgaikat.

gbeeset-
karolva,
de nagy
jtóhoz s
ég hal-
indérek
rültök s

mberek
az em-
eremté-
anyira
nagyják
sszame-

ka nem
szméle-
en ak-
is és
gyö-
rdőben
- régi,
an. De
an uj-
n meg-
egész
lika és
ök, de
nyosan
ündér-

t, csak
ondani
ert mi
y csöp-
többé
ntek a
k régi

JANIKA ÉS BORISKA . . . POMPÁS KIRÁLYI RUHÁBA VOLTAK ÖLTÖZVE. (Lásd az 58. lapon.)

Néhány nap mulva, mikor ismét nagy csomó száraz galylyal megrakodva haza felé mentek az erdőből, Janika így szólt:

— Ha akkor éjjel nem sirtunk volna, most nem kellene száraz galyat cipelnünk, én most is tündérkirály volnék, te pedig királykisasszony.

— Az igaz, felelt Boriska. De én egy cseppet sem bánom, hogy nem vagyok többé ott, sokkal boldogabbnak érzem magamat kedves mamám közelében, habár csak száraz kenyeret kapok is vacsorára.

— Magam is úgy vagyok, szólt Janika. Nem is mennék többé királynak, ha még annyira hívnának is.

És Janika meg Boriska ezután csendes boldogságban éltek a kis házikóban, nem panaszkodtak szegénységük ellen, mert tudták, hogy a kincs, gazdagság nem boldogít, ha nincs szerető szív, kivel megoszszuk, ellenben szegény sorsban is boldog lehet az ember, ha olyanokkal él együtt, a kikhez őszinte szeretettel ragaszkodik.

BETŰ-REJTVÉNY.

S ét
 ét ét
 ét ét

ESTI KÉP.

(Képpel a 53. lapon.)

ESZÁLLT az est,
És túl az éren
Fölkelt a hold
Halvány fehéren.
S a ritka fásra
Vetve fényét,
Hamvasra füstí
Zöld szegélyét.

A nyugtalan
Tó barna lapja,
Sugárait
Vig tánczra kapja.
S hol elmeríti,
Mártogatja,
Hol hosszú esikban
Nyujtogatja.

Itt egy madár
A part-sűrűbe'
Halk dalra gyujt
Fészkeben ülve;
Mely telve színig
Apró néppel,
S tán most altatja
Őket ép el.

Halászlegény
Ladikja mélyen,
Hasít utat
A tó vizében
Mert telve pontytyal
És keszeggel,
Be megveszódött
Hej ezekkel!

De most övé:
Munkája díja,
Lesz majd öröm
Ha honn kihijja
Övéit sorba
És kitarja,
Mit rejt ladikja
Mélye, zárja.

S mig sustorog
Bográcsuk öble,
Mindent az éj
Mély esöndje főd be.
S az élők mind
Álomra dölnek, — —
Künn hold és csillag
Tündökölnek,

Talalós mesék a földrajzból.

— Koczán Gábortól. —

I. Van Magyarországon egy híres mezőváros, ha annak a két utolsó betűjét elveszed, akkor egy halmak a neve lesz. Melyik mezőváros az?

II. Van egy mezőváros Magyarországon, mely egy számot képvisel. Melyik az?

III. Van egy sz. kir. város Magyarországon, ha annak a három utolsó betűjét elveszed, jó gyümölcs nevét talárod. — Melyik az?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XI. köt. 1-ső számában megjelent képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Roth Miksa, Farkas Szeréna, Pap Lajos, Fischer Czecczilia, Mocs Gyula és Laura, Frank Béla, Kubovics Gabriella, Bósz Ilonka, Moravetz Ilka, Árpád és Irma, Kranczthor Samu, Fraenkel Mariska, Lakner Laci, Narancsik Irén és Károly, Kreskay Piroska (hiányosan), Haas testvérek, Rudnay Piroška, Cohn Gizela, Brüll Lajos, Grünwald Kornél, Rothfeld Hermina, Majláth Gusztáv, Schöpflin Róbert, Etelka és Ilka, dunaföldvári izr. elemi iskola IV. oszt. tanulói, Szabó Ödön, Deutsch Antal, Blaskovich Ilma, Molecz Károly, Schönauigner Etelka, Mészáros Róza, Prandtner József, Iván és Béla.

*

A »KIS LAP« X. köt. 26-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Katona Linda, Altenburger testvérek.

*

A »KIS LAP« X. köt. 25-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Nuricsán Erzsébet, Goldstein Tóni, Altenburger testvérek, Molecz Károly.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Festetics Géza. A rejtvény nem sikerült. Leveledből pedig azt látom, hogy tudnál csinosabban is írni, ha akarnál. Remélem, legközelebbi leveled meg fog győzni arról, hogy igazam van. — **Balogh Ilona, Budapest.** Büntetést fizettem a postásnak, mert nem bérmentesi-

tetted leveledet. Szórakozott voltál, nemde, és csak úgy hamarosan bedobtad a levelet a szekrénybe? Ez egyszer megbocsátom, mert megsugták neked, hogy magad is röstelled hamarkodásodat. Többször bizonyosan nem teszed. Ugy-e nem? — **Fürth Etelka.** Levelkédben azt írod, hogy »ezzel beküldöm a kidolgozott pályafeladványt,« — de a dolgozatnak sehol nyoma sincs. Nyilván elfelejtetted beletenni a levélbe. Még van idő a hibát kipótolni. — **Doránszky Emília urhölgy, Karczag.** Elismerő soraiért fogadják köszönetünket. Forgó bácsi továbbra is eddigi irányát fogja követni. — **„Egy kis olvasó,« Szatmár.** A rejtvények mind ismeretesekek, tehát nem közölhetők. És mért rejtőzöl a névtelenség leple alá? Forgó bácsi, bár csak távolból, bizalmas jó barátja minden kis olvasójának. — **Galanta.** Egy kis olvasómtól galantai postabélyeggel levelező lap érkezett, melyen megfejtések vannak följegyezve, de hiányzik a megfejtő neve. Talán e figyelmeztetés nyomra vezet a kis feledékenyt. — **Vidosfalvy Vilma, Budapest.** Minden rendben van. — **Barok Mari, Derecske.** A rejtvény nem jó. Nézd meg csak jobban; két egymás mellé írt i betűt nem lehet így olvasni: »egy-ik.« — **Majláth Gusztáv.** Az egyik nagyon könnyű, a másik már sokszor megjelent. Fogasabbat gondold ki kis olvasótársaid számára. — **Uray Zoltán, Ivácsko.** Mindig szivesen fogom olvasni soraidat. — **Kocsi Irma, Derecske.** Egyik-másik használható lesz. — **Koczán Gábor.** Közölni fogom. De magadtól ered-e mind? — **R. L. Gyöng.** A lapolvasás pénzbe kerül, vagyis a ki olvasni akar, fizessen elő, a szerkesztőség ingyen példányokat nem küldhet. Dolgozatokat kis olvasóinktól csak kivételesen közlünk. Egyébiránt, a levélből ítélve, te már idősebb vagy, hogysem magadat a »KIS LAP« kis olvasói közé számíthatnád. — **Okolicsányi László.** A bivaly bizony megteszi azt is, hogy belefekszik a pocsolóába, még mikor szekér elé is van fogva. — **Buday Emma.** Ez nem sikerült. — **Szuhányi Géza.** Gondold jobbat. — **Altmann Lujza.** A kis fiúk és leányok jelképezik a »KIS LAP« olvasóközönségét, cicza és kutyácska pedig a gyermekek kedvenc házi állatkáit. — **Grünwald Kornél.** Örömmel olvastam, hogy a vizgán oly derék tanulónak bizonyultál. Csak előre ezután is! — **Herzberg Jenő.** Nagyon is könnyű, megfejtése nem kerülne semmi fejtörésbe kis olvasótársaidnak. — **Herzberg Steff.** Neked ugyanazt válaszolom. — **Wertheim József.** Nem sikerültek. — **Kesik Ödön, Pozsony.** Hogy írásod még nem egészen szép, az nem baj; ha iparkodol, majd fogsz szépen írni s Forgó bácsi örömmel fogja látni leveleiddől haladásodat.

A TOMNICEZI CSÜCS. (Lásd a 34. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.